

Nummer 3

1. Februar 1915

64. Aargang

Frelse for Levende og Døde.

Tale, holdt af Præsident Charles W. Penrose for Utahs genealogiske Forening den 19. August 1909.

Et af Kjendetegnene paa sand Religion er, at det Samfund, som praktiserer den, tager al mulig Hensyn til sine Medmenneskers Velvære. Sand Religion kan aldrig afføde Egentjærlighed, men derimod Godgjørenhed og Velvillie overfor Alle. Sand Religion giver sig Udtryk i en Lyst til stedse at gjøre Godt. Hvor et Menneske er i Besiddelse af en sand religiøs Forstaaelse, vil han eller hun ikke paa nogen Maade skade noget som helst andet Menneske eller ønske Nogen noget Ondt, men tværtimod søge at hjælpe, trøste og glæde Enhver, som det er muligt at hjælpe. Vor himmelske Fader skabte Jorden, paa hvilken vi leve, for at vi kunde blive lykkelige. Saliggjorelsens Plan, som var bestemt, før Verdens Grundvold blev lagt, havde Slægtens Forbedring for Dje og sluttelig alle Guds Sønners og Døtres Frelse. Naar det er vort Hjertes inderligste Ønske at gavne og velsigne vore Medmennesker, da ere vi i Besiddelse af den rette Aand og sand Religion. Hvis vi føle Lyst til at hæbne os paa dem, som have forset sig imod os, kan en saadan Følelse umulig komme fra Gud, men fra Djævelen. Skriften lærer, at Kristus kom ikke til Verden for at fordømme Verden: „Gud har ikke sendt sin Søn til Verden, at han skal dømme Verden, men at Verden skal blive salig ved ham. Hvo, som tror paa ham, dømmes ikke, men hvo, som ikke tror, er allerede dømt.“ (Joh. Ev. 3 : 17, 18.) Dette var Hensigten med Kristi kjødelige Komme til Jorden. Han kom

ned fra Faderens Throne for i Henhold til Saliggjorelsens Plan at udvirke Mennefteslægtens Forsoning, hvilket skete derved, at han hengav sit Liv for os paa Korset. Den, som er i Besiddelse af sand Religion, er i Besiddelse af Kristi Land og søger stedse at gavne Næsten og at virke for Slægtens Forbedring. En sand Kristi Præst vil søge at paa-virke Menneftene, saa at de kunne komme i Besiddelse af Evangeliets Gaver og blive forberedte til at staa for Guds Ansigt, til at taale hans Nærværelses Herligheds-Glands og som frelste frydes og glædes i Guds Rige. En af de største Forfælle paa de Sidste-Dages Helliges Religion og den almindelige kristne Verdens Trosanskuelse er denne, at vi lære, at Saliggjorelsens Plan rækker videre end til en speciel lille Gruppe af „Troende“, at den rækker til alle Folkefærd, i alle Tidsaldre, og at den rækker ind i det næste Liv til de hedengangne Aander. Det blev aabenbaret til Profeten Joseph Smith, at Evangeliets Rækkevidde var lige saa omfattende som Syndefaldets. Vore første Forældre brød en guddommelig Lov, og paa Grund af deres Overtrædelse kom Døden ind i Verden. Ligesom eet Menneftes Udydighed havde til Følge, at Synd — og Død som Syndens Løn — kom ind i Verden, saaledes havde Gns Udydighed og Forsoningsdød til Følge, at Liv og Salighed blev tilvejebragt for den hele faldne Adams Slægt; thi, som Skriften siger: „Ligesom Alle dø i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Kristus Jesus.“ Dette Læreprincip blev fremholdt af Apostelen Paulus i et af hans Breve til Korinthierne. Den fulde Mening af Paulus' Udtalelse er ikke fremsat i Skriften og er ikke forstaaet af de gamle Kirkesamfund; men det dybe Lærdomsprincip, som indeholdes i disse Ord, blev tilkjendegivet af Herren til Joseph Smith og Sidney Rigdon. Jeg vil ikke læse for Eder hele Beretningen om Synet, som disse Mænd havde, vedrørende det her omtalte Emne, men jeg vil læse nogle Vers af Aabenbaringen, som de modtog vedrørende samme, og derved om muligt bibringe nogle i Forsamlingen en klarere Forstaaelse af Spørgsmaalet, end de maatte have i Forvejen.

Lad mig sige til de Fremmede, som ere tilstede her, at Bogen, fra hvilken jeg vil læse, indeholder mange af Guds Aabenbaringer til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og vi betragte disse Aabenbaringer som hellig Skrift. Vi tro paa Bibelsens Lærdomme. Vi tro, at „hellige Guds Mænd talende, drevne af den Helligaand“. (2. Peter 1 : 21.) Vi tro, at den samme Helligaand, som i Apostlernes Dage tydeliggjorde for Menneftene, hvilke Evangeliets sande Principer vare, og hvilken Vej der førte til det evige Liv, ogsaa i vor Tidsalder, da Evangeliet er gjengivet, nøjagtig paa samme Maade vil tydeliggjøre for Menneftene, hvad der vedrører Guds Saliggjorelsesplan. Med andre Ord: Vi tro, at den Helligaand er den samme i alle Tidsaldre, og at Gud og Kristus ere de samme „i Dag og i Morgen og til evig Tid“. (Moroni 10,7.)

Naar Gud kunde tilkjendegive sin Villie til Menneskene gjennem Profeter i gamle Dage, kan han tilvisse ogsaa i vor Tid meddele os sit Ord ved Profeter. Han kan ligesaa let aabenbare sin Villie til sine udvalgte Tjenere i vore Dage som i tidligere Tidsaldre. Hvis ikke, hvorfor ikke? Hvad Grund er der til at tænke, at Gud ikke med lige saa stor Berettigelse eller med lige saa god Grund skulde tilkjendegive Evangeliets Sandheder til Menneskene i det nittende Aarhundrede som i det første Aarhundrede eller i Tidsperioder før Kristi Fødsel. Har Gud, den evige Fader, ophørt at have Magt til at tilkjendegive sig selv for Menneskene? Kan han ikke mere aabenbare sig? Har han bunden sig selv med en Ed, at han aldrig mere vil tale til Menneskene paa Jorden? Hvis dette er Tilfældet, hvor finde vi da hans Ord desangaaende? Hvor findes det nedskrevet? Jeg kjender ikke til et slikt Skriftsted. Ivertimod! Ved omhyggelig at studere Bibelen af Gud givne gyldne Lærdomme finder jeg, at de indeholde en Overflodighed af Løfter om, at i „alle Tings Fuldkommelsestid, hvorom Gud har talt ved alle sine hellige Profeters Mund fra de ældste Dage“, vilde Herren igjen udgyde sin Aand over Menneskene og stabe en Fornuelse af alle Ting. Jeg læser, at i „de sidste Dage“, naar Gud vil indføre „Tidernes Fyldes Husholdning“, Tidernes Fyldes Evangelieforvaltning, og samle under eet Alt, som hører Kristus til, skal der blive stænk et en kun svagt oplyst Verden mere Lys, flere Aabenbaringer, flere Tilkjendegivelser af Guds Magt, større Mirakler, større Kundskab og større aandelig Kraft, indtil den Tid kommer, da eet Menneske ikke behøver at sige til et andet: „Kjend Herren! thi Alle skulle kjende ham, fra den mindste til den største“, og „Kundskaben om Gud skal dække Jorden, som Vandene dække det store Dyb“. Saaledes se vi, at Gjengivelsen af Evangeliets herlige Naadegaver var forudsjagt af Herrens Profeter i den gamle Tid. Som Følge af disse Kjendsgjæringer er der intet usfriktmæssigt eller ufornuftigt i den Opfattelse, at Gud skulde aabenbare sit hellige Ord og give sin Villie tilkjende i vor Tidsalder ligesom i fordums Tid. Og ligesom det var Guds Fremgangsmaade i tidligere Tid, naar han ønskede at udføre et specielt Værk blandt Menneskene, at udføre en Mand til Profet og meddele ham, hvad Budskab han skulde bringe til Menneskene, saaledes er der intet urimeligt i at tro, at han netop vilde handle paa samme Maade i vor Tid; thi han er uforanderlig, han er evig den samme.

Vi bevidne, at det i det nittende Aarhundrede behagede vor himmelske Fader paany at aabne Himlene og sende sin Søn Jesus Kristus, vor Forløser, til os Mennesker med et Livets og Lysets Budskab, ligende det Budskab, han forkyndte, da han som kjædeligt Menneske vandrede i Palæstinas Land. Vi bevidne, at Engle ligeledes kom ned fra Herlighedens Himle med Budskab fra Gud om Frelse, om Lyset og

Sandheden, der kan bringe Frelse til alle Menneſker, ja med det evige Evangeliums Budſkab til „alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk“.

Vi indrømme, at der i alle Kriſtenhedens Lande blandt de forſkjellige Kirkeſamfund findes mange gode og retſkafne Folk, og at de forſkjellige Samfund have mange talentfulde Mænd i deres Midte blandt dem, ſom have driftet ſig til at tiltage ſig Ret til at udføre præſtelige Forretninger, medens Andre nøjes med at forklare Skriſterne ſaaledes, ſom de ſelv forſtaa dem. Vi indrømme, at der findes mange i diſſe forſkjellige Kirkeſamfund, ſom wuſte at tjene Herren og vandre paa hans Veje, men de ere indhyllede i deres reſpektive Samfunds Traditioner, og det kræver en extra Anſtrengſe for dem at rive ſig løs fra diſſe.

Vi wuſte ikke paa nogen Maade at blande os i vore Medmenneſters Ret til at tro, hvad de ville, eller undlade at tro, hvis de foretrakke det. Vi erkjende, at Menneſtene have Ret til at tro ſelv det meſt fejl-agtige; men de maa kun ikke tvinge Andre til at tro det ſamme. Dette er Grænſelinien, vi drage, og naar Menneſtene overſtride denne Linie, er det vor Opfattelſe, at den verdſlige Lovs Haaudhævere burde træde til og beſtytte de forurettede Individider.

Medens vi indrømme, at Alle have Ret til at dyrke eller ikke dyrke Gud, ſom de behage, ſaa vidt deres perſonlige Frihed ſtrækker, maa vi dog ikke tabe af Syne den ſaa vigtige Kjendſgjerning, at ethvert Menneſte har et perſonligt Anſvar; og efterſom Gud er Sandhedens Ophav, og Jeſus ſiges at være „Vejen, Sandheden og Livet“, og den Helligaand kaldes „Sandhedens Aand“, forſtaas det let, at der kun kan være een ſand Religion, eet ſandt Evangelium, ſom det er alle Menneſters Pligt at lære at kjende og rette ſig efter i alle Enkeltheder. Hvis vi ikke gjøre dette, ville vi ikke være i Harmoni med Guddommen og med al Sandhed, ſom er Betingelſen for at modtage Evangeliets Beſtiſnelſer. Faderen, Sønnen og den Helligaand, diſſe tre Perſoner udgjøre Guddommen, og ligeſom Guddommens tre Perſoner ere eet i Væſen, ſaaledes er der kun eet ſandt frelſende Evangelium. Det er indlyſende, at de mange fra hinanden afvigende Religioner ikke kunne ſtamme fra Gud, hvad Væſenſforſkjellighederne i diſſe Religioner angaa. Kun een Religion kan være ſand. Skriften lærer, at den Helligaand aabenbarer Guds ſkjulte Hemmeligheder til Menneſtene og vejleder os ind i al Sandhed, ſom det er til vor evige Beſtærd at kjende. Gud har althaa kun aabenbaret eet Saliggjorelſeſyſtem. Religiøſe Lærdomme, ſom ikke ere givne af ham, og religiøſe Ceremonier, ſom han ikke har anordnet, kunne derfor umulig lede til ham eller hans Rige. De kunne ikke gavne Menneſtene paa nogen Maade, men i Stedet for ſkade. Det er Sandheden, ſom ophøjer og forædler, Sandhederne, ſom Gud har aabenbaret. Det, ſom er i Modſtrid med Sandheden,

har sit Udspring fra den Onde, som var „en Løgner fra Begyndelsen“.

Alt der i de „kristne“ Værdomsbekjendelser eksisterer baade mange Fejl og mange Sandheder, vil være indlysende for Enhver, som har undersøgt Menneskeslægtsens Stilling i religiøs Henseende i vor Tid; thi de mangfoldige Kirker og Sekter ere i Uoverensstemmelse med hinanden. De kunne ikke enes undtagen ved specielle Lejligheder, naar de forene sig om at erklære vore Væresætninger eller, som de behage at kalde dem, „Mormonisme“, for falsk Være! Den Aand, som leder til Adskillelse, Strid og Uenighed, eksisterer mellem de Kristne saa vel som mellem de hedenske Nationer. Denne Kjendsgjerning alene beviser, at der er noget i Vejen med de kristne Kirkesamfund. Sagen er, at de forskellige Kirkesystemer, som de praktisere, ere indførte af Menneskene. Jeg vil dog ikke udtale Fordømmelse over noget af disse mange Samfund, thi „Dommen hører Gud til“, men kun i al Almindelighed konstatere, at disse forskellige Kirkesamfund ere mennekkelige Organisationer. Det har maaske været gode Mænd, som paabegyndte de forskellige Kirkeafdelingers Virksomhed — og meget Godt kunne de ogsaa udføre — men „guddommelige“ Institutioner ere de ikke. De Mænd, som grundlagde dem, læste Skrifterne og fik derved en vis Forstaaelse af disses Indhold, og de have maaske paabegyndt deres Virksomhed i al Oprigtighed, i Overensstemmelse med deres Ideer og Opfattelse af, hvad der var Ret. Men at en Person er oprigtig, er ikke i sig selv et afgjørende Bevis for, at de Ideer, han frem sætter, ere sande. Hedningerne kunne være ligejaa oprigtige med deres Tilbedelse af Afguder som de Kristne med deres forskellige Gudsdyrkelsesmaader. Med Hensyn til Oprigtighed, da have de Sidste-Dages Hellige tilvisse bevist for Verden, at de tro paa, hvad de forkynde. Vor Kirkes Eldster, der rejste ud i Verden for uden Vederlag at forkynde Evangeliets Principer, som vi forstaa dem, tilkjendegive derved deres Oprigtighed. De forlade den hjemlige Arne, give Afkald paa Hjemmets Hygge, forlade Forældre, i mange Tilfælde Hustru og Børn, og drage ud i Verden blandt Mennesker, som ofte modarbejde dem paa den stammeligste Maade, idet de belyve og forfølge dem, fængsle dem, ja endog ihjelslaa dem paa Grund af deres Forkyndelse af det sande Kristi Evangeliums Værdomme. Burde saadanne Kjendsgjerninger ikke være Bevis nok for disse Missionærers Oprigtighed? Visse! Men denne Kjendsgjerning alene beviser ikke for andre, at Evangeliet, vi forkynde, er det sande.

Hvad der kommer fra Gud er Sandhed. Hvis Kristus har en Kirke paa Jorden, som modtager inspireret Vejledning under hans Bestyrelse, og som har Embedsmænd, han har bestiftet, hvilket vil sige, at de have Præstedømmets Fuldmagt til at prædike og administrere i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn, hvis en slig Kirke findes paa

Jorden, da vil det være den Kirke, hvor Sandheden, Livets frelsende Sandheder, findes. Falske Lærdomme kunne ikke trives i Kristi sande Kirke; thi Kristus vil paa sin mægtige og vise Naade vejlede den. Menneffene kunne oprette en Kirke og kalde den Kristi Kirke; men dette forandrer ikke den Kjendsgjerning, at Kirken er oprettet af Mennefter, organiseret af Mennefter og ikke i Besiddelse af højere aandelige Gaver end de almenmenneftelige. Naar f. Ex. John Wesley, Methodist-kirkens Grundlægger, som jeg af mit ganste Hjerter tror var en god Mand, der udførte et stort, nyttigt og godt Arbejde paa Jorden, organiserede en religiøs Forening eller et religiøst Samsund, som han troede var Kristi Kirke, saa var dette Samsund ikke desto mindre kun denne Reformators Kirke.

Hvis andre gode Mænd slutte sig sammen og blive enige om visse religiøse Lærdomme og Kirketiske og organisere et Samsund, da er dette Samsund deres. Det er ikke Guds Kirke, medmindre han ved Aabenbaring har befaleet dem at oprette det og anerkjendt dets Organisation.

Jeg tænker, at disse letforstaaelige Ideer ville blive antagne som gyldige af denne Forsamling og af enhver forstandig Person. Hvis Jesus Kristus organiserede en Kirke paa Jorden i det første Aarhundrede, var denne hans Kirke og bar med Rette hans Navn. Lad os analysere denne Tanke nærmere: Der er Beviser for, at han oprettede eller, med andre Ord, grundlagde en Kirke. Ved at læse i det nye Testaments Bøger finde vi, at han personlig grundlagde en saadan Kirke og indsatte i den: „Nogle til Apostler, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere“ (saaledes læse vi i Efeserbrevets fjerde Kapitel), „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes (eller Menighedens) Opbyggelse, indtil vi alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldests vogne Alder; at vi ikke mere skulle være Børn og lade os tumle som Bølger og omdrive af enhver Lærdoms Bejr, ved Menneftenes Spil, ved Træstthed og Forsørelsens Kunstgreb“. Disse Kirketjenere fik Befaling til at drage ud i al Verden og prædike Evangeliet for alle Mennefter. Principerne, de forkyndte, vare Livets og Saliggjorelsens Principer, saaledes som de vare dem meddelte af Kristus selv. Frelsesplanen, de forkyndte, var guddommelig. Den var ikke et Oppind af deres egne Hjerner. Den var ikke en Plan, de udtænkte. Den var fuldkommen, thi de forkyndte Saliggjorelsesplanen, Kristus havde lagt, og administrerede de hellige Evangelie-Ordinancer, Sakramenter, han havde indstiftet. Naar Paulus prædikede til Hedningerne og Peter til Jøderne, prædikede de det samme Evangelium, de samme Lærdomme, vejledte af den samme Mand. De Folk, som modtog deres Ord og omvendte sig fra deres Synder, idet de troede paa Kristus

og paa hans Forløsningsværk, bleve alle døbt med den samme Daab, modtog alle den samme Helligaand og bleve alle indpodede i det samme Kirkelegeme, hvis Hoved var Kristus. Der var kun een Kirke, lige meget hvor mange Grene den havde, altsaa: een Kirke, eet Evangelium, og een Gud dyrkede de alle, og een, nemlig Kristus, var Frelser for dem alle. Der var „een Herre, een Tro, een Daab, een Gud og Alles Fader“; og Stien eller Vejen, de vandrede paa, var den, som var anvist dem af Frelseren, idet han sagde: „Gaar ind ad den snævre Port; thi den Port er vid, og den Vej er bred, som fører til Fjærvælsen, og de ere mange, som gaa ind igjennem den; thi den Port er snæver, og den Vej er trang, som fører til Livet, og de ere faa, som finde den.“ (Mat. 7 : 13, 14.)

Apostlerne og de øvrige Mænd, som Kristus bestiftede til Embedsmænd i sin Kirke, modtog steds Herrens Ord ved Aabenbaring fra det Høje. Dette er eet af den sande Kirkes karakteristiske Kjendetegn. Kirken havde steds aandelig Forbindelse med sin guddommelige Stifter. Saa vel Kirkens Medlemmer som Kirkens Præstedomme bleve vejledte ved den Helligaands inspirerende Indflydelse. Det „hele Legeme“ var oplivet, ledet og inspireret af denne Aand. Derfor fandtes Sandheden, som levendegjør, den frelsende, forædlende og opbyggende Sandhed i Kirken.

Men der skete en stor Forandring efter Apostlernes Martyrdom. Mørket udbredte sig og gjorde sin Magt gjældende. Omfjerd fandtes ingen autoriserede Ordets Forkyndere blandt Menneskene. Guds Præstedomme var fuldstændig borttaget fra Jorden. Forfølgelsen mod de Hellige og Træfaldet indenfor Kirken havde bragt Verden i en tilvies forfærdelig Stilling; thi hvorvel Djævelen aldrig fik Overhaand over de trofaste Kirkemedlemmer, hvad deres udødelige Aander angik, fik han dog Overhaand over Kirken som en jordisk Institution, hvilket Profeterne havde vidnet om, og hvilket er en Kjendsgjerning, som den verdslige Historie med stor Tydelighed bekræfter. Det havde været profeteret, at et stort Mørke skulde skjule Jorden og Dunkelhed Fjælkene paa Jorden (se Esaias 60. Kap. 2. B.), og Profetiens Opfyldelse tog sin Begyndelse. Derfor er den kristne Verden i den Stilling, som den er i i Dag.

(Fortsættes.)

Tankefprog.

En trofast Hustru er lig de evigrindende Vandkilder, hvis krystallene Vand er til evig Fryd for Ejerne. Hendes Attraa er steds at glæde sin Mand og beskytte sine Børn. Fra Hjertet strømmer rene Følelser, paa Grund af hvilke intet urent kan besmitte Hjemmets Hellighed.

Niels F. Green.

Mandag den 1. Februar 1915.

Blodspisning.

Vi bleve for kort Tid siden af en af „Stjernen“'s Læsere anmodede om at tilkjendegive vor Mening med Hensyn til Rydelsen af Blodpølser, Blodbrød, osv. Da disse Fødevarer anvendes meget i de skandinaviske Lande, ville vi i Korthed berøre dette Emne; det er muligvis endnu ikke rettelig forstaaet af en Del af de Hellige.

I den gamle Pagt, som blev givet til Israels Børn ved Moses, finde vi, hvilket uden Tvivl er vel kjendt af Enhver, som har læst den, at Blodspisning udtryffeligt var forbudt, endog med den Tilføjelse, at den, som overtraadte dette Bud, skulde udryddes fra Folket; thi ifølge Herrens Ord ved Moses udgjør Blodet Dyrets Sjæl, og denne skulde udøses som Vand paa Jorden. I 3. Mosebog 17. Kap. 10.—14. V. læses angaaende Blodet: „Og hvorsomhelst af Israels Hus eller af Fremmede, som opholder sig iblandt dem, der æder noget Blod, imod den Person, som æder Blodet, vil jeg sætte mit Ansigt og udrydde ham af sit Folks Midte. Thi Kjødets Sjæl er i Blodet, og jeg har givet Eder det paa Alteret, til at gjøre Forligelse for Eders Sjæle; thi Blodet er det, som skal gjøre Forligelse ved Sjælen. Derfor har jeg sagt til Israels Børn: Ingen af Eder maa æde Blod, og den Fremmede, som opholder sig midt iblandt Eder, maa heller ikke æde Blod. Og hvorsomhelst af Israels Børn og af Fremmede, som opholder sig midt iblandt dem, der fanger paa Jagt et vildt Dyr eller en Fugl, som maa ædes, han skal udøse Blodet deraf og stjule det med Støv. Thi hvad alt Kjøds Sjæl angaar, saa regnes dets Blod for dets Sjæl, og jeg har sagt til Israels Børn: I skulle ikke æde noget Kjøds Blod, thi alt Kjøds Sjæl er dets Blod; hver den, som æder det, skal udryddes.“ I dette Kapitels 17. Vers, der omhandler samme Emne, læses: „Det skal være en evig Skik hos Eders Efterkommere i alle Eders Boliger.“

Denne Guds Befaling blev uden Tvivl overholdt af gamle Israel, eftersom Straffen for Overtrædelsen deraf var meget haard.

En Del af det jødiske Folk, der havde annammet Evangeliet, som Apostelen Peter og andre af de Tolv prædikede til dem, mente imidlertid, at Budet, der blev givet til Abraham angaaende Omstjærrelsen, var en evig Pagt og fremdeles skulde overholdes. For at faa den rette Forstaaelse angaaende dette Princip bleve flere af Apostlerne anmodede om at rejse til Jerusalem for at indhente Oplysning desangaaende, og Svaret lyder som følger: „Det er den Helligaands Beslutning og vor

ingen videre Byrde at paalægge Eder uden disse nødvendige Ting: at I skulle holde Eder fra Afguds-Offet og fra Blod, og fra det Kvalte, og fra Horeri. Naar I holde Eder derfra, gjøre I ret. Lever vel!" (Ap. Gj. 15. Kap. 28.—29. V.)

Saavidt os bekendt, er dette fremdeles gjældende for de Hellige i vore Dage, da der efter vor Kundskab ingen Tilbagekaldelse har fundet Sted af denne Bestemmelse, og det er derfor ret for Kirkens Medlemmer ikke at nyde Blodspiser, men holde sig den her nævnte Beslutning efterrettelig.

Fra et videnskabeligt Standpunkt har det af Flere været hævdet, at Dyrenes Blod ofte indeholder millionvis af Sygdomsbaciller, der, naar Blodet nydes under en eller anden Form, ere i høj Grad skadelige og forgiftende for den menneskelige Organisme.

Hans J. Christianen.

Aand og Legeme ere inderlig forbundne.

Alt, som forædler Aanden, forædler tillige Legemet. Alt, som bedrøvelser Aanden, bedrøvelser Legemet. Vi burde afstky som Pesten Alt, hvad der kan lede til Aandens og Legemets Besmittelse og Nedværdigelse. Hvis vi adlyde Herrens Love, ere vi aldrig udsatte for Fare.

Aanden og Legemet ere intime Følgesvende her i Livet og ville blive det endnu langt inderligere efter Opstandelsen. Aandens Herliggjørelse vil blive Legemets Herliggjørelse, Aandens Nedværdigelse Legemets Nedværdigelse og Legemets Formørkelse i bogstavelig Forstand. — Paa det aandelige saa vel som paa det hyfske Omraade gjælder Lysheds og Mørkeprincippet med dets forskjelligte Afstygninger. Ligesom vi afstky det naturlige Mørke, saaledes afstky vi Megerens mørke Hud og visse af hans Ansigtstræk. Men hvis vi elske Lyset og elske det Hvide og det Rene, da burde vi, som Apostelen Paulus siger, stky det Onde under alle Stikfclser og rense os fra al Kjødets og Aandens Besmittelse samt i Smaat som i Stort omvende os, og dette kan lykkes os ved Evangeliets Kraft.

Herren udtrækker sin hjælpende Haand til Alle, som ville hjælpes og frelses. Apostelen Paulus belærer os paa en indtrængende Maade om Nødvendigheden af at leve et helligt Liv, idet han siger:

„Stky det Onde under alle Stikfclser“, og idet han beder: „Men han selv, den Fredens Gud, hellige Eder ganske og aldeles, og gid Eders ganske Aand og Sjæl og Legeme maa bevares ustraffelig til vor Heres Jesu Kristi Tilkommelse!“ (1. Thesj. 5 : 22—23.)

N. J. G.

Missionsngheder.

Kirkens øverste Præsidentkab har udsendt en Anmodning til Stavspræsidenter og Biskopper i Zions organiserede Staver samt til Missionspræsidenterne i De forenede Stater om at modtage Bøgebidrag til Hjælp for de Nødlidende i de af Krigen hærgede Lande. Søndagen den 24. Januar er bekendtgjort som en Indsamlingsdag i alle vore Mødestue, og hvad der bliver givet i nævnte Hensigt af Kirkens vogne Medlemmer saa vel som af Søndagsstolernes Børn, vil fra det præsiderende Bispedømmes Kontor blive tilsendt Missionspræsidenten i Liverpool til Uddeling.

Beskyttelse. Niels Peter Jensen Janson er ordineret til Præst og bestykket til at virke som Missionær i Aalborg Konference.

Paven og den verdslige Magt.

Af Redaktør J. M. Sjødahl i »Millennial Star«.

Hvad end det endelige Udfald af den europæiske Krig vil blive, ser det ud til, at Pavedømmet vil vinde derved i verdslig Magt og Indflydelse. Denne Tanke paatrænger sig Sindet ved at lægge Mærke til den Kjendsgjerning, at Storbritanien og nogle andre Lande have styndt sig med at blive repræsenterede ved Vatikanet, eller det pavelige „Hof“, som om Paven var een af de politiske Regenter i Verden.

Dagbladene meddele os, at Kong Georg har udnævnt Sir Henry Howard som speciel Udsending fra Storbritanien til Vatikanet og givet ham den Mission at lykønske Paven i Anledning af hans Ophøjelse som den romersk-katholske Kirkes Overhoved. Gesandten har ogsaa, efter hvad der berettes, Instruktioner til at gjøre Romerkirkens Overhoved bekendt med Krigens Marsager og give ham Underretning om Krigsbegivenhedernes Gang, fra et britisk Standpunkt set. Det er fremdeles berørt, at Gesandten's Mission vil give ham en Lejlighed til overfor Pavehoffet at udtale sig angaaende Spørgsmaal vedrørende katholske Interesser i det britiske Rige og eventuelt afgjøre samme, tilhøyneladende et liberalt og for Paven smigrende Tilbud.

Paven modtog den britiske Gesandt meget høflig, og i sit Svar til ham, da han forelagde ham sine Fuldmagtspapirer, udtalte han sin Baastrømmelse af Storbritanniens Stilling til „den hellige Stol“, og at han haabede, at den britiske Gesandts Nærværelse vilde yderligere styrke den gode Forstaaelse, som gjorde sig gjældende mellem den romersk-katholske Kirke og den britiske Regjering, som havde Overherredømme over ustrakte Vandomraader, hvor saa mange Katholiker i almindelig gode Omstændigheder levede.

Storbritanien har altsaa igjen fornyet diplomatiske Forbindelser med „den hellige Stol“, med andre Ord med den romerst-katholske Kirkes Overhoved efter en flerhundredaarig Afbrudelse. Dette er en Begivenhed af Betydning for den religiøse Verden allevegne, thi den betegner et andet Skridt fremad for Pavedømmet i dets Bestræbelser for Gjenoprettelsen af Papestolens verdslige Magt, som var tabt i 1870, da Victor Immanuel gjorde Rom til Hovedstaden i det forenede Italien. Det var Krigen mellem Tyskland og Frankrig paa hin Tid, der var Aarsagen til, at Papestolen ikke kunde modtage Understøttelse af franske Krigstropper og maatte give Afkald paa den sidste Rest af sin verdslige Magt, og det synes, som om den nye tyske Krig maasse indirekte vil medføre Gjenoprettelsen af denne Magt.

Jordstjælvne i Italien.

De frygtelige Jordstjælv i Italien syd for Rom den 14. Januar, tidlig om Morgen, der jævned flere Byer med Jorden og forarsagede store Ødelæggelser i andre, og hvorved henved 30,000 Personer bleve dræbte og mange Tusinde saarede og kvæstede, burde være en Baamindelse til Jordens Indbyggere om at omvende sig fra al Ugudelighed og tjene Herren.

De hjemløgte Byer og Landsbyer ere over 50. Byen Rom blev kun svagt rystet, men Befolkningen er i stadig Frygt for en Gjentakelse af Jordstjælvne.

Byen Avezzano, der ligger dybt inde mellem Bjergene, blev jævnet med Jorden. Henved 11,000 Mennesker bleve levende begravede under Ruinerne. Et Par Tusinde undgik Døden, og af disse vare mange saarede. Halvdelen af Scurcola Marsicana er styrtet sammen, og Hundreder bleve dræbte. Halvdelen af Byen Magliano de Marci blev ødelagt og 300 dræbte. Landsbyen Cici blev fuldstændig ødelagt. Af over 500 Indbyggere bleve kun 30 uskadede. I San Benedetto bleve 3000 Mennesker, næsten hele Byens Befolkning, begravede under Ruinerne. I Celano 4000. Byerne Ortuchio og Gioia del Marci, i hvilke der levede henholdsvis 2500 og 3500 Mennesker, ere ligeledes ødelagte. Af Pescina er to Trediedele af Byen ødelagt, og 4500 af 6000 Indvaanere ere dræbte. I Paterna blev 1000 dræbte. 800 overlevede Katastrofen. I Sora blev 350 dræbte; 100 reddede. I Citta Ducale bleve 150 Personer dræbte og mange saarede. Landsbyen Castro Nuova, i hvilken der boede 500 Mennesker, er bleven ødelagt; ligeledes Canistro, hvor der afholdtes Gudstjeneste, da Jordstjælvet fandt Sted. 50 Personer bleve begravede under Kirkens Ruiner. I Capistrello ere henved 150 Personer dræbte. Flere af disse smukke

Vyer og Landsbhyer laa ved Fuciner-Søen. Jorden har flaaet en Revne, hvorfra der udstrømmer varmt, suovlholdigt Vand.

Under Redningsarbejdet hørtes Raab fra de under Ruinerne begravede Menneſter, der ikke vare ihjelſlaede, uden at det altid var muligt at komme dem til Hjælp. Rydningsarbejdet foregaar med al den Kraft, det er muligt for Regjeringen og Folket at udviſe.

Al de hærgede Vyer ligge 15 fuldstændig i Ruin. I mange Vyer bleve ni Tiendeb dele af Befolkningen begravede i Ruinerne. Jorden har flaaet Revner paa flere Steder i dette Bjergdiſtrikt, og flere Broer ere ſtrteede ſammen, ſaa at det paa ſine Steder var forbunden med ſtore Vanſeligheder at naa til de hjemſøgte Vyer. Førſt tre Dage efter Jordſkjælv et opdagedes det, at nogle Landsbhyer i et viſt Dalſtrøg havde lidt ſamme Skjæbne ſom ſaa mange andre Vyer. Flere bleve reddede fra ſammenſtrteede Huſes Ruiner.

Paven har ſendt ſtorre Penſummer til Biſkopperne i de hjemſøgte Diſtrikter til Vindring af Nøden blandt dem, ſom overlevede Kataſtrofen.

Uddrag af Vidneſbyrd om Kirkens Guddommelighed.

Al afdøde Apoſtel Marriner W. Merrill.

„Jeg har Bevifer for Sandheden af dette Værk. Jeg har et Vidneſbyrd i mit Sind, ſom er givet mig af Herren. Jeg veed, at dette Værk er Sandhed. Jeg veed, at Profeten Joſeph Smith var et udvalgt Redſkab i Herrens Hænder til at plante Evangeliets Sæd paa Jorden i vor Tidsalder. Jeg havde Bevifer derfor for mange Aar ſiden. Det er ſnart 50 Aar ſiden, jeg blev forenet med de Hellige, ſom leve mellem diſſe Bjerge, og det har været med mig ſom med Reſten af Eder, jeg har haft mine Prøvelſer, mine mørke Tider og Perioder af Modgang og Sorg. Jeg tror, at alle Hellige have deres Prøvelſer, idet de ſøge at opfylde deres Pligter og tjene Herren. Men i diſſe Prøveſtunder har det Vidneſbyrd, ſom jeg havde fra Herren angaaende Sandheden og Guddommeligheden af dette Værk, været en ſtor Trøſt for mig. Jeg har ikke tabt dette Vidneſbyrd; jeg haaber, jeg aldrig ſkal. Jeg tror, det er muligt for Menneſtene at tage Vidneſbyrdet og Overbeviſningen om Evangeliets Sandhed, de have været i Beſiddeliſe af, og vandre ind i Mørket, blive utilfredſe og klage. Herren har oprettet dette Værk; han er i Færd med at oprette ſit Rige. Han har aabenbaret det evige Evangelium, og han har tilkjendegivet det Princip og den Fremgangsmaade, ved hvilken I og jeg kunne komme tilbage til ham; men naar vi vende det døde Øre til diſſe Ting, af en eller anden Aarſag, af en eller anden Bevæggrund i vort Sind, med en

eller anden Undskyldning herfor, da ville vi have at staa til Ansvar derfor tidligere eller senere."

"Jeg vil sige til Eder, at Herren har aabenbaret sig selv til os i vor Tid. Han har givet os vort Præsidentstab og Apostlene for at lede Kirken, for at forfremme Evangeliets Værk og opbygge Zion paa Jorden; og vi kunne ikke klare os uden dem. Vi vilde blive spredte til alle fire Verdenshjørner, vilde blive spredte for alle Vinde, om vi ikke havde Guds levende Orakler i vor Midte til at vejlede os. Jeg føler mig lykkelig i Udførelsen af mine kirkelige Pligter. Jeg haaber, jeg vedblivende vil være i Stand til at udføre den Gjerning, der er paalagt mig. Jeg har ikke alene modtaget et Vidnesbyrd fra Herren angaaende Sandheden af dette Værk, men mange Beviser for dette Værks Guddommelighed ere komne til mit Sind i Tidens Løb. Jeg har set Guds vidunderlige Førelse; skuet, hvad han har gjort for mig personlig; og jeg føler Trang til i denne Formiddag at prise Faderen paa Grund af hans Godhed og Naade, og fordi han har sparet mit Liv til at bære Vidnesbyrd om hans Navn og afgive Vidnesbyrd til mine Brødre og Søstre og Venner om Sandheden og Guddommeligheden af dette store Værk."

"Jeg veed, at det Værk, vi ere optagne af, er af Herren, er hans Værk. Jeg bevidner for Eder, at det er hans. Evangeliets Principer have været aabenbarede i vor Tid, og vi have nydt det Privilegium at faa vore Sjæle aabnede lidt, saa vi kunne forstaa de store Sandheder, som Gud har aabenbaret. Brødrene, som lede denne Kirke, ere de rette Mænd i de rette Pladser. De Mænd, som udgjøre Kirkens Præsidentstab, ere fyldte med Inspirationens Aand. De ere ifklædte med Kraft fra det Høje, med Kraft fra Herren, i den Grad, at deres Administration er kronet med Held og vil vedblive at være til Velsignelse og til Fremme af Herrens Værk paa Jorden."

"Jeg veed i mit Hjerte, at dette Værk er fra Herren; jeg har modtaget mange Vidnesbyrd med Hensyn hertil, og det er i Sandhed en herlig Ting, at Herren er saa naadig, at han tilskjendegiver for Individer Livets og Saliggjorelsens Plan."

En stor socialdemokratisk Fredskonference blev afholdt paa Raadhuset i Kjøbenhavn den 18. og 19. Januar. Konferencen omfattede Repræsentanter for Holland, Sverrig, Norge og Danmark, og en Resolution vedtoges om en Henvendelse til Partiet i alle neutrale Lande om gjen- nem de respektive Regjeringer at forsøge Fredsmægling mellem de krigsførende Lande.

Flere Partirepræsentanter fra Udlandet kunde ikke komme tilstede paa Grund af Krigsforholdene.

Krigens Øfre i Menneskelin.

Dyffernes Tab paa begge Fronter, Døde, Saarede og Fangne, overstiger nu 2 Millioner Mand; Frantsmændenes Tab er 1 Million og Russernes 2 Millioner. Naar hertil lægges Englændernes og Belgiernes Tab, er det samlede Tab for Hærene 6 Millioner Mand. Hvis Hærene vedblivende formindskes i „Soldaterenheder“ efter denne Maalestok — 6 Millioner eller derover i 6 Maanedes — og et tilsvarende nyt Kontingent af unge og midaldrende Mænd tilføres Hærene for at udfylde „Gullerne“ og tilvejebringe tilstrækkelig „Kanonsjød“, saa vil det ses, at den befrygtede Hungersnød vil komme ganske naturlig af sig selv, og det vil ikke være nødvendigt, at Herren gjør ekstra Foranstaltninger dertil. — Det engelske Udraab: What fools these mortals be! (Hvilke Taaber disse dødelige Mennesker dog ere!) udtrykker tilvisse med Henblik paa Krigen en stor Sandhed.

Naar ville Menneskene ophøre at slaas indbyrdes saa glubende som vilde Dyr, kun med den Forskjel, at Slagterierne foregaa efter alle Krigskunstens Regler, det vil sige, Videnskaberne, som skulde anvendes i det Godes og i Fredens Tjeneste, blive paa en djævelst Maade anvendte i det Ondes? Deres Ansvar er frygteligt, som paabegyndte Krigen og fortsatte dermed! En „Sø af Ild og Svovl“ vil muligvis blive deres Arvelod, naar Krigen er omme.

Den „hellige“ Krig!

I en Dagsbefaling af 20. Januar til de russiske Soldater og den polske Befolkning forekomme følgende „gudelige“ Udtryk, der burde kunne aabne Øjnene paa Alle for, hvor hellig Rusland er, og at dette Land tilvisse ikke staar tilbage for de andre krigsførende „kristne“ Nationer i Hellighed:

„I den sidste Tid have vore Fjender taget deres Tilflugt til alle Slags Proklamationer til Tropperne og Befolkningen i Krigsoperationsdistrikterne med Opfordring til at ophøre med at kæmpe og slutte Fred.“

... „Vore stjændige Fjender vove at henvende sig til Eder, det hellige Ruslands ædle Sønner, under Paaberaabelse af Kejserens hellige Navn og under Henvisning til hans Underskrift. Enhver tro Undersaatt veed, at hele Rusland lige fra den Øverstbefalende til den menige Soldat ene lyder vor hellige af Gud salvede ophøjede Kejsers Villie, og at han alene har Magt til at begynde og standse en Krig. Vor Fjende har udtænkt et stjændigt Bedrageri, som han har bragt til Udførelse ved en ond Forbrydelse. Vid, I beundringsværdige Helte, at

kun en fuldkommen Demoralisation og en bestemt Bevidsthed om det umulige i at fortsætte Kampen med loyalt Benyttelse af Vaabenmagt kan tilskynde vore Fjender til denne skjændige og lave Forbrydelse. Jeg har en uroffelig Tro paa, at vor sejrrige Hær med Guds Hjælp vil give et passende Svar paa Fjendens uværdige Optræden."

„Social-Demokraten".

Dødsfald.

Søster Anna Marie Hansen, Hustru til Br. Niels Hansen i Brigham Citys andet Ward, døde den 10. December efter flere Aars Svagelighed, 66 Aar gammel. Hun efterlader foruden sin Mand en stor Flok Børn og Børnebørn. Af Familien blev der udvist stor Deltagelse ved Begravelsen.

— Søster Martha Frøjsland, Broder M. O. Frøjslands Hustru, er afgaaet ved Døden, efter længere Tids Sygdom, den 17. December. Hun var født i Romsdalen, Norge, 1872, blev døbt i 1902 og emigrerede til Utah samme Aar. Begravelsen foregik fra tredie Wards Mødehus i Salt Lake City Søndag den 20. December under stor Deltagelse af Familiens mange Venner.

— Søster Ruth Margith Hall døde i Tønsberg den 26. Decbr. 1914 efter et Par Aars Svagelighed. Hun var født den 20. Februar 1891, blev Medlem af Kirken i Januar 1910. Hun var en trofast Sidste-Dages Hellig.

„Bifuben",

— Den Mand, som tilfulde har bestaaet sin Prøve i Livets Skole, trofast holdt sin Pagt og udsjort enhver Ting, som Herren har givet ham at gjøre, kun han vil være i Stand til at stride fremad mod Fuldkommenhedens Maal og blive delagtiggjort i det evige Livs Herlighed.

Brigham Young.

— Den, som er i Besiddelse af den Helligaand, er hellig.

— Den, der siger, at han er rede til at forlade Alt for Kristi Skyld, maa ikke glemme at tage sig selv med.

„Aftenposten".

— Menneffene have tusinde Planer for sig selv; Himlen har kun een Plan for Menneffene.

— Menneffene satte ofte Støv, der er blevet forghjldt, højere end Guld, der er blevet støvet.

— Livet er en Række af Lektier, der alle maa gennemleves for at læres.

„Ugens Nyheder".

Zions herlige Fremtid.

Mel.: „Se et Land, o hvor skönt, ojb.“

Zions herlige Fremtid jeg ser,
 Det forjættede yndige Land,
 Hvor ej Synd eller Sorg findes mer,
 Men hvor Glæden er varig og sand.

Kor:

:|: Det forjættede Land,
 Hvor vor Glæde er varig og sand. :|:

Naar ved Daab vi med Gud slutte Pagt,
 Følge villig i Frelserens Spor,
 Mod det Onde bestandig staa Pagt,
 Bliver opfyldt Forjættelsens Ord.

Kor:

:|: Følges Frelserens Spor,
 Bliver opfyldt Forjættelsens Ord. :|:

Naar vi tjene Vorherre med Flid,
 Naar vi lyde hans hellige Bud,
 Naar med Visdom vi bruge vor Tid,
 Skal vort Livstræ saa skönt sætte Skud.

Kor:

:|: Naar vi lyde hans Bud,
 Skal vort Livstræ saa skönt sætte Skud. :|:

Niels F. Green.

Indhold:

Frelse for Levende og Døde..... 33 Tankeprog 39, 47 Blodspisning..... 40 Redaktionelt: Mand og Legeme ere inderlig for- bundne..... 41 Missionærheder..... 42 Paven og den verdslige Magt.. . 42 Jordstjælvne i Italien..... 43	Uddrag af Vidnesbyrd om Kirkens Guddommelighed 44 En stor socialdemokratisk Fredskon- ference 45 Krigens Ofre i Mennekeliv 46 Den „hellige“ Krig..... 46 Dødsfald 47 Zions herlige Fremtid..... 48
---	---